Р Е Ш Е Н И Е
№ 43879

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 10 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8897** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), вр. чл. 145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. Ю., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № U., издаден на 16.10.2024г. от властите на Р Т., валиден до 16.10.2034г., против Отказ рег. № 5364з-15345/26.06.2026г. на директора на дирекция „Миграция“, МВР, с който й е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република Б. по заявление с вх. № Г-464/19.02.2026г.

Жалбоподателката чрез процесуалния си представител адв. Н. Г. намира издадения отказ за незаконосъобразен, неправилен и необоснован. Посочва, че заявлението е подадено на основание чл.25, ал.1, т.9 от Закона за чужденците в Р Б., като са приложени всички изискуеми документи. Оспорва изводите на административния орган относно твърдението му за представени неверни данни относно адреса на пребиваване, като счита, че той неправилно е приравнил наличието на осигурен адрес на пребиваване с изискването чужденецът вече фактически да живее постоянно на този адрес, каквото изискване няма в разпоредбата на чл.25, ал.1,т.9 ЗЧРБ. Излага подробни аргументи в тази насока.

Оспорва се и изводът на административния орган, че напускането на Б. на 20.02.2026г., непосредствено след подаване на заявлението доказва липса на намерение за трайно установяване в страната, както и че наличието на турско гражданство и запазване на връзки с държавата по произход представлява обстоятелство срещу предоставяне на постоянно пребиваване. Намира, че

в случая са нарушени чл.35 и чл.36 от АПК, както и че изводът за нарушение на чл.10, ал.1,т.23 ЗЧРБ е направен при разширително и неблагоприятно тълкуване на закона.

Намира, че административния орган е засегнато правото на жалбоподателката да изгради трайна връзка с Република Б., държавата, на чиято територия тя е родена. Позовава се на разпоредбата на чл.8 ЕКПЧ, като макар и държавата да разполага с правомощие да регулира режима на пребиваване на чужденци, всяка намеса в личния и семейния живот следва да бъде обоснована със закон, да преследва легитимна цел и да бъде необходима и пропорционална в едно демократично общество.

В съдебно заседание жалбоподателката Ю. не изпраща представител. В депозирани писмени бележки процесуалният й представител поддържа изложените в жалбата доводи и моли за постановяването на решение, с което отказът на директора на дирекция „Миграция“ МВР бъде отменен.

Ответникът се представлява от юрк.М., която моли за отхвърляне на жалбата. Счита, че жалбоподателката е представила неверни данни, влязла е само за един ден в Б., не е пребивавала и няма намерение да пребивава на адреса, който е посочен в заявлението, като на този адрес живее друго семейство. Изрично посочва, че лицето следва да пребивава на адреса и докаже, че живее там. Посочва и че по никакъв начин не са засегнати лични и семейни отношения. Претендира юрисконсултско възнаграждения.

Административен съд София-град, Трето отделение, 10-ти състав, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и изразените становища на страните, при условията на чл. 142, ал. 1 АПК, вр. с чл. 188 ГПК, прие за установено следното:

Х. Ю., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № U., издаден на 16.10.2024г. от властите на Р Т., валиден до 16.10.2034г. е депозирала Заявление № Г-464/19.02.2026т. за предоставяне право на постоянно пребиваване в РБ на основание чл. 25, ал. 1, т.9 от ЗЧРБ – разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република Б., изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Към датата на подаване на заявлението жалбоподателката е с издадена виза тип „Д” със срок на валидност за периода от 05.12.2025г. до 04.06.2026г. Към заявлението са приложени всички изискуеми документи, съгласно чл. 34, ал.1 от ППЗЧРБ, в това число удостоверение от общината по местожителство или постоянен адрес преди напускане на Република Б. относно датата и начина на напускане на страната; удостоверение за раждане; удостоверение от Министерството на правосъдието, че лицето не е български гражданин.

С оглед представените по административната преписка документи, включително акта за раждане е установено, че жалбоподателката Х. Ю. не е лице от български произход, родена е на територията на Република Б. и е изразила желание трайно да се установи на територията на страната.

Към заявлението си жалбоподателката Ю. е приложила декларация по чл.24, ал.2, предл. последно във вр. с параграф 1 от ДР на ЗЧРБ във връзка с чл.14, ал.1.3 от ППЗЧРБ от името на Е. П., с която последната декларира, че предоставя адрес на Ю.- апартамент №1,находящ се в

[населено място], [жк], [улица], ет.1. Представен е договор за наем от 01.10.2025г., според който Е. П. предоставя посоченият апартамент под наем за 12 месеца срещу месечен наем в размер на 900 лева на турският гражданин А. Б. А., като с анекс №1 към договора от 15.10.2025г., страните се споразумяват апартаментът да се ползва от Х. Ю..

С цел потвърждаване на декларираните данни от Х. Ю. относно адреса на пребиваване, на 28.05.2026г. е извършена проверка от служители на дирекция „Миграция" - МВР, като на адреса не е установена нито жалбоподателката, нито други обитатели. За установените обстоятелства е изготвена докладна записка с рег. Ne 5364р - 12911/02.О6.2026г.; посочено е, че е проведен разговор със съседка с данни, посочени в докладна записка, която не предоставя данни за обитателите в жилището, обект на проверката; домоуправителят на входа не е установен за предоставяне на допълнителна информация. С оглед направен опит за осъществяване на контакт с декларатора Е. П., на 04.06.2026г. и 15.06.2026г. от същата са получени електронни писма в дирекция „Миграция", в които последната посочва, че наемните отношения с А. Б. А. са продължили до 19.01.2026г., след което апартаментът е отдаден на нигерийско семейство.

След извършени справки в ИИС „Граничен контрол" е установено, че жалбоподателката е преминала еднократно границата на страната и след еднодневен престой, на 20.02.2026г., непосредствено след подаване на заявлението за разрешаване на право на постоянно пребиваване в Р Б., е напуснала територията на Р Б., като след тази дата не са отразени други премивания през ГКПП на страната от лицето.

На 26.06.2026г. е издаден оспореният в настоящото производство Отказ, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република Б. на жалбоподателката. Изложени са мотиви, че същата е заявила неверни данни, като е представила пред административния орган адрес, на който реално не пребивава. Направен е извод, че представената към заявлението нотариално заверена декларация за предоставяне на адрес на пребиваване е съставена единствено с цел заобикаляне нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република Б. и получаване на разрешение за пребиваване, без реално адреса да се ползва от чужденеца. Заявен е адрес, на който жалбоподателката реално не пребивава, което се доказва от извършените проверки на адреса и предоставената информация от собственичката на имота. Обстоятелството за осигурен коректен и действителен адрес на пребиваване в страната е едно от изброените в чл. 34, конкретно ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, които кандидатстващият за получаване на разрешение за пребиваване трябва да докаже. Декларирането на неверни данни в производството по разрешаване на постоянно пребиваване възпрепятства упражняването на административен контрол на чужденеца в Р Б..

Отказът е връчен на 07.07.2026 г., а жалбата срещу него е подадена на 08.07.2026г. до Административен съд София-град.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Процесният отказ е издаден от компетентен административен орган – директора на дирекция

„Миграция“ при МВР, съобразно правомощието му по чл. 25, ал. 3 ЗЧРБ. Спазени са изискванията на чл. 59 АПК относно формата на административния акт. Отказът съдържа фактическите и правните основания за издаването му, които позволяват на адресата да разбере съображенията на административния орган и да организира защитата си.

Спорът между страните е относно наличието на материалноправните предпоставки за постановяване на отказ по чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ.

Съгласно чл. 25, ал.1, т.9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република Б., изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Нормата на чл. 34, ал.1, т.3 ППЗЧРБ изисква представянето на доказателства за осигурено жилище. Това изискване не е равнозначно на задължение чужденецът вече фактически да пребивава в жилището към момента на подаване на заявлението или на извършване на административната проверка. Необходимо е обаче да бъде установена действителна възможност за ползването му въз основа на годно правно основание. В разглеждания случай административният орган не е основал отказа единствено на обстоятелството, че жалбоподателката не е установена на декларирания адрес при извършената проверка. Събрани са и допълнителни доказателства, включително писмени сведения от собственичката на имота, според които наемното правоотношение, на което се основава предоставянето на жилището за ползване от жалбоподателката, е прекратено още на 19.01.2026 г. т.е. преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване. След посочената дата жилището е отдадено под наем на други лица. При тези обстоятелства представените договор за наем и анекс към него не удостоверяват наличието на действащо правно основание за ползване на жилището от жалбоподателката към датата на заявлението – 19.02.2026 г. Действително, представеният договор и анекс №1 към него установява първоначално договорено предоставяне на жилището на жалбоподателката Х. Ю.. Електронните писма на Е. П. от 04.06.2026 г. и 15.06.2026 г. обаче съдържат конкретни сведения от самата собственичка и наемодател: отношенията с А. са продължили до 19.01.2026 г., след което апартаментът е отдаден на нигерийско семейство. Това не са предположения на съседи относно отсъствието на жалбоподателката, а сведения на участник в договорното отношение за промяна в предоставянето на имота. Съдът кредитира тези сведения относно фактическото преустановяване на предоставянето на жилището по представения наем и последващото му отдаване на други лица.

Чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предвижда две алтернативни хипотези — представяне на документ с невярно съдържание или деклариране на неверни данни. Чрез препращането на чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ те са основания за отказ на разрешение за пребиваване. Отделно, чл. 26, ал. 2 урежда отказа поради неизпълнение на условията за съответното разрешение. Невярното обстоятелство е заявеното от Ю. наличие на осигурено жилище към датата на подаването на заявлението на 19.02.2026 г., когато според кредитираните сведения предоставянето по посочените наемни отношения вече е преустановено и имотът е отдаден на други лица. Следователно констатираното несъответствие не се изчерпва с липсата на фактическо пребиваване на посочения адрес, а засяга самото наличие на осигурено жилище, което представлява нормативно установено изискване в производството по предоставяне на постоянно пребиваване.

Обстоятелството, че жалбоподателката е напуснала страната на следващия ден след подаване на заявлението, само по себе си не представлява основание за отказ. То не може да бъде приравнено и на липса на намерение за трайно установяване, доколкото законът не изисква непрекъснато фактическо пребиваване в страната преди издаването на разрешението. Същото се отнася и за запазените връзки с държавата по гражданство.Тези обстоятелства обаче не преодоляват установеното несъответствие между декларираното осигуряване на жилище и действителното правно положение относно възможността за неговото ползване.

Позоваването на чл. 8 ЕКПЧ също не обосновава различен извод. Посочената разпоредба не създава самостоятелно и безусловно право на чужденеца да избере държавата, в която да пребивава. В случая не са установени конкретни семейни или лични отношения на жалбоподателката на територията на Република Б., чието упражняване да е непосредствено засегнато от отказа. Самото обстоятелство, че е родена в Б., макар и релевантно за приложението на чл. 25, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ, не освобождава заявителя от изпълнение на останалите нормативно установени изисквания за предоставяне на постоянно пребиваване.

С оглед гореизложеното постановеният отказ е правилен и законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

На ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро, каквито своевременно е претендирал.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Ю., [дата на раждане] , притежаваща паспорт № U., издаден на 16.10.2024г. от властите на Р Т., валиден до 16.10.2034г., против Отказ рег. № 5364з-15345/26.06.2026г. на директора на дирекция „Миграция“, МВР, с който й е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република Б. по заявление с вх. № Г-464/19.02.2026г.

ОСЪЖДА Х. Ю. да заплати на Министерство на вътрешните работи направените по делото разноски за юрисконуслтско възнаграждение в размер на 100 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд.